

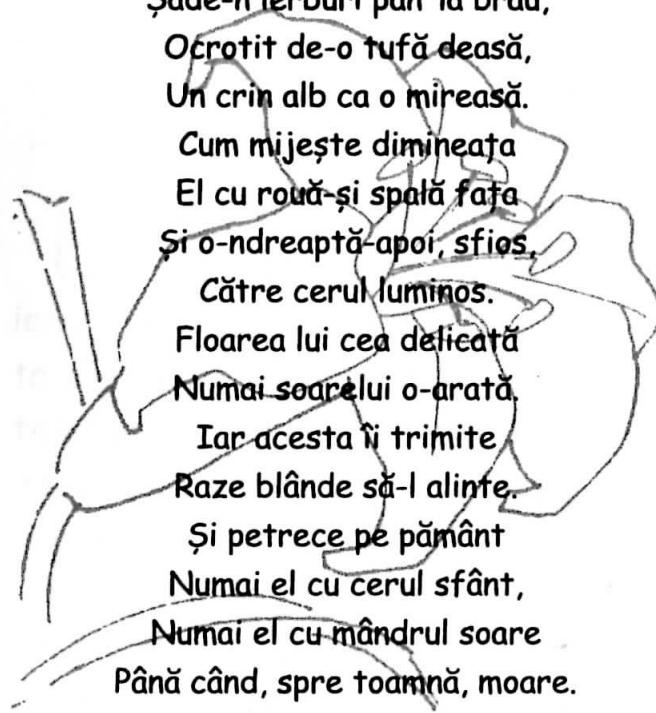
Coperta și grafica interioară:
Mănăstirea Diaconești, Bacău

Redactor: Rasofora Antuza Diaconu

ISBN: 973-7740-50-5

POVESTEA CRINULUI

Jos în vale, lângă râu,
Şade-n ierburi până la brâu,
Ocrotit de-o tufă deasă,
Un crin alb ca o mireasă.
Cum mijescă dimineaţă
El cu rouă-şi spaţă fata
Si o-ndreaptă-apoi, sfios,
Către cerul luminos.
Floarea lui cea delicată
Numai soarelui o-arată,
Iar acesta îi trimite
Raze blânde să-l alină.
Şi petrece pe pământ
Numai el cu cerul sfânt,
Numai el cu mândrul soare
Până când, spre toamnă, moare.

*

Crinul e, copilul meu,
Chipul sufletului tău:
Alb, curat, privind mereu
Numai sus, la Dumnezeu!

ÎNGERUL CRĂCIUNULUI

Enoaptea de Crăciun. Vântul suflă jucuș peste dealurile troienite de omăt. Cerul își cerne argintata zăpadă în roiuri și vârtecușuri scânteietoare. E ora la care, cu genele obosite de așteptare, copiii pășesc în împărăția somnului.

Părintii au adormit și ei. Numai vântul n-are somn. El e paznicul ce veghează taina acestei nopți, taina nopții de Crăciun. Spre miezul nopții, când nu se mai aude nici un foșnet de-al oamenilor, vântul coboară pe un val de zăpadă un înger din înălțimea înstelată. E îngerul Crăciunului.

În fiecare an, în această noapte, Dumnezeu îl trimit pe pământ cu daruri pentru copii. Îngerul are o tolbă atât de adâncă, încât niciodată darurile din ea nu s-au împuținat. El intră din casă în casă și se oprește la căptâiul fiecărui copil. Dintr-o privire îi citește și-i cântărește sufletul, după care scoate din desagă darul hărăzit lui de Dumnezeu. Iar Bunul Dumnezeu pregătește în fiecare an o mulțime de daruri minunate.

Prima dată a intrat într-o casă frumoasă cu ferestre mari, prin care abia se zărea o lumiță firavă. Într-o încăpere curată și căldă, între perne, pe un pătuț, o fetiță tocmai adormise. Îngerul s-a apropiat de ea, a cercetat-o cu o privire pătrunzătoare și a scos din sac darul potrivit pentru suflețelul ei. Darul ei era pacea. Îngerul a binecuvântat-o și i-a citit deasupra capului, dintr-o carte groasă, cuvântul lui Dumnezeu:

- Tie, pentru că nu te cerți cu nimeni și nu-ți plac vorbele urâte, ție îți dăruiesc pacea. Inima ta va fi plină de pace în toată vremea. Oamenii se vor simți liniștiți lângă tine și vei potoli multe furtuni din sufletele lor.

Pe urmă îngerul a sărutat-o pe copilă pe frunte și a zburat mai departe.

A intrat în altă casă. Și acolo un băiețel abia ațiipse. Îngerul l-a cântărit și pe el cu privirea și a scos darul din desagă. Darul acestui băiețel era curajul. După ce l-a binecuvântat, i-a citit și lui din carte cea groasă:

- Tie, pentru că nu-ți este frică de greutăți și alegi de fiecare dată ce este mai greu de făcut, îți dăruiesc curajul. Vei avea o inimă curajoasă și nu vei ști ce înseamnă îndoiala. Oamenii te vor prețui și se vor sprijini de sufletul tău când vânturile vieții îi vor clătina.

După ce a terminat de citit, îngerul l-a sărutat și pe el pe frunte și a plecat

grăbit mai departe. Calea ce-o avea de făcut era lungă.

A intrat în casa unei fetițe care adormise de numai câteva clipe. După ce i-a cântărit cu grijă sufletelul, a scos din desagă darul potrivit pentru ea. Darul ei era blândețea. Îngerul a binecuvântat-o și i-a citit:

- Tie, pentru că nu vrei să rănești pe nimeni, nici măcar cu o privire, îți dăruiesc blândețea. Vei avea o inimă blândă ca o rază de soare și vei alina multe suflete chinuite.

După ce a sărutat-o pe fruntea adormită, îngerul s-a grăbit spre alți copii. La toți le-a cântărit sufletele și le-a lăsat daruri pe potriva lor. A dat unora înțelepciunea, altora bucuria, altora hănicia, iștețimea, mila, cumpătarea, smerenia, nădejdea... și câte și mai câte daruri.

Într-un sfârșit, a ajuns și la ultima căsuță. Era o casă simplă, țărănească. Obosit de osteneala drumului, îngerul

și-a scuturat în cerdac aripile încărcate de zăpada argintie și a intrat încetisoară într-o odaie. Acolo, într-un pătuț cu cearșafuri curate, dormea adânc un băiețel. Avea fruntea înaltă, peste care se revărsau bucle negre și moi. Îngerul s-a apropiat de el și l-a privit îndelung. Băiețelul își rezemase pe braț tâmpla străvezie și gânditoare, încât nici nu părea un copil, ci un om în toată puterea cuvântului. Lumina palidă a lunii ce bătea prin fereastră îi scăldă chipul alb și fraged ca floarea de cireș. Îngerul l-a privit încurcat. A vrut să-i cântărească sufletul, dar n-a putut. Sufletul acestui copil era mult prea mare. Atât de mare, că îngerul s-a speriat și a tresărit, neștiind ce să înțeleagă. Oare avea el prin desagă vreun dar potrivit pentru acest copil? O clipă chiar a avut gândul că poate Dumnezeu a uitat să pună un dar pe măsura lui. Dar îngerul știa că acest lucru era cu neputință și a căutat mai atent în tolbă.

În mâna a luat ceva greu, greu de tot. A tras mâna afară și a privit în palmă. Atunci s-a cutremurat. Darul acestui copil era suferința. Îngerul a privit fruntea albă ca laptele a băiețelului, buzele subțiri, obrazul fraged, umerii plăpânci și a suspinat. A suspinat dându-și seama că nici mintea lui de înger nu poate pricepe toate tainele și judecările lui Dumnezeu. Aripile i s-au înfiorat tremurând ușor. A îngenuncheat lângă pătuțul copilului și i-a așezat pe frunte darul. L-a binecuvântat de trei ori și cu vocea stinsă ca de litanie, i-a citit cuvântul lui Dumnezeu:

- Știi cât de mare este sufletul tău. Știi că în el va încăpea o lume întreagă, știi că în el vei vrea să cuprinzi chiar nemărginirea Mea. Știi că inima îți va arde de iubire. Că îți vei iubi ca nimeni altul neamul din care te-ai născut, că îi vei iubi pe oameni până la sfârșit, că vei iubi toate frumusetile făcute de Mine.

